



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Hronček, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 29 Cb 46/2019-323 z 15. mája 2019 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 103/2019-391 zo 4. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)

30. septembra 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 29 Cb 46/2019-323 z 15. mája 2019 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 103/2019-391 zo 4. júla 2019 a ktorým by napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu, resp. krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy vedenom okresným súdom pod sp. zn. 29 Cb 46/2019 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by okresný súd uložil obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), nenakladať s časťou obchodného podielu v obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], (ďalej aj „žalovaný v 2. rade“) o veľkosti 25 %, ktorý je predmetom zmluvy o prevode obchodného podielu uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným v 1. rade, a zdržať sa výkonu práv spoločníka súvisiacich s časťou obchodného podielu. Týmto návrhom sa sťažovateľ zároveň domáhal uloženia povinnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], a to zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami bližšie špecifikovanými v návrhu, ako aj zdržať sa nakladania s jeho právami vyplývajúcimi z lízingovej zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ako aj zdržať sa konania, ktorým by došlo k vzniku či uznaniu záväzkov spoločnosti, postúpeniu pohľadávok, zníženiu, resp. zániku zabezpečenia pohľadávok spoločnosti, k zmene v osobe veriteľov spoločnosti k prevodu podniku alebo jeho časti, a to všetko do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

3. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodňoval sťažovateľ tvrdením, že odstúpenie žalovaného v 1. rade od zmluvy o prevode obchodného podielu je neplatným právnym úkonom, ktorý napadol určovacou žalobou na okresnom súde. Potrebu dočasnej úpravy vzťahov medzi ním a žalovanými odôvodnil existenciou reálnej obavy, že žalovaný v 1. rade bude nakladať s obchodným podielom sťažovateľa v spoločnosti žalovaného v 2. rade a bude vykonávať práva spoločníka v spoločnosti žalovaného v 2. rade spojené s týmto obchodným podielom. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade odôvodnil sťažovateľ

potrebu úpravy reálnou obavou, že žalovaný v 2. rade bude nakladať so svojím majetkom, čím bude sťažovateľovi ako spoločníkovi žalovaného v 2. rade spôsobená značná škoda. Svoju obavu odôvodňoval osobou [REDACTED], ktorý je jediným konateľom v žalovaných spoločnostiach a ktorý zaslal sťažovateľovi obálky bez obsahu a vykonal niekoľko podozrivých transakcií. Podľa názoru sťažovateľa je jeho vlastníctvo obchodného podielu v spoločnosti ohrozené neoprávneným konaním žalovaného v 1. rade spočívajúcim v doručení odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu. Napokon sťažovateľ odôvodňoval svoj návrh aj zmarením výkonu rozhodnutia vo veci samej. Argumentoval, že v prípade vyslovenia záveru o neplatnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu, pričom medzitým by došlo k prevodu vlastníctva k tomuto obchodnému podielu na tretiu osobu, k jeho zaťaženiu alebo inému nakladaniu s ním, prípadne zrušeniu spoločnosti, či už s likvidáciou alebo bez likvidácie, mohol by vzniknúť zmätočný stav, ktorého navrátenie do pôvodného a právne súladného stavu by nebolo možné.

4. Okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 46/2019-323 z 15. mája 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pretože bol toho názoru, že sťažovateľ neosvedčil základné predpoklady pre vydanie ním navrhovaného neodkladného opatrenia. V prvom rade ozrejmil, že prvotne porušil povinnosť sťažovateľ, ktorý ani do odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu neuhradil dojednanú odplatu za tento prevod vo výške 6 250 €. Ďalej uviedol, že sťažovateľ ním všeobecne vyslovenú obavu nezreálnil, pretože neuviedol, ktoré konkrétne skutočnosti alebo úkony žalovaného v 1. rade viedli sťažovateľa k záveru o takom nakladaní s obchodným podielom, vecami alebo právami, ktoré by mu spôsobilo škodu. Sťažovateľ podľa jeho názoru neosvedčil ani také faktické alebo právne úkony žalovaného v 2. rade alebo hrozbu takých úkonov, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako konanie, s cieľom spôsobiť sťažovateľovi škodu. Tieto úvahy dovysvetlil, tvrdiac, že k tomu, aby mohol obmedziť dispozíciu žalovaného s jeho majetkom, musí pristúpiť ďalšia skutočnosť, a to také úkony, z ktorých by bolo možné dovodiť znižovanie alebo zaťažovanie jeho majetku, resp. ktoré by obavu z takéhoto nakladania s majetkom alebo jeho zaťažovania zreálnili. Sťažovateľ však podľa názoru okresného súdu neposkytol v tomto smere žiadne tvrdenia a z prípadného nepodloženého podozrenia z budúcej bližšie nešpecifikovanej dispozície s majetkom žalovaného, ktoré nedosahuje kvalitu osvedčenej obavy, nemožno dospieť

k záveru o dôvodnosti neodkladného opatrenia. Okrem toho uviedol, že nariadením neodkladného opatrenia v rozsahu návrhu sťažovateľa by prišlo k zásahu do práv žalovaného v 2. rade nad nevyhnutnú mieru. Napokon, okresný súd dodal, že vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu neexistuje žiadna hrozba zmarenia exekúcie. Je to vylúčené z povahy veci samej, keď takáto hrozba prichádza do úvahy len v prípade pohľadávok žalobcu.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 3 Cob 103/2019-391 zo 4. júla 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa s názorom okresného súdu o tom, že sťažovateľ neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu, i tom, že neexistuje žiadna hrozba zmarenia exekúcie.

6. Sťažovateľ vidí v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu zásah do svojich práv, pretože označené súdy sa nedostatočne zaoberali právnou vecou, nesprávne aplikovali a vykladali ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), a teda ich závery uvedené v odôvodnení napadnutých rozhodnutí považuje za nesprávne. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenia sú podľa názoru sťažovateľa: „... porušením ústavne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní“. Sťažovateľ je presvedčený, že „... osvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi predmetného sporu. Nesprávnym právnym posúdením veci tak došlo k omylu súdov pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.“.

7. Podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd a krajský súd dopustili *denegatio iustitiae*, t. j. odopretia spravodlivosti, a svojím postupom porušili právo sťažovateľa na spravodlivý proces tak, ako mu to priznáva a garantuje právny poriadok Slovenskej republiky v spojení s medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná. V dôsledku toho, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia okresný súd

zamietol aj napriek tomu, že neboli na to dané zákonné dôvody, bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a porušené jeho právo na spravodlivý proces. Zároveň mu bola odopretá možnosť uplatniť svoje práva patriace mu v konaní o určenie vlastníctva k obchodnému podielu. Sťažovateľ je tiež presvedčený, že dôvody, na ktorých založil svoje odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, boli opodstatnené, a preto ho krajský súd nemal napadnutým uznesením potvrdiť. Porušenie práva na spravodlivý proces teda spočíva v bezdôvodnom a arbitrárnom odopretí spravodlivosti.

8. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v konaní vo veci samej rozhodol, že jeho v záhlaví označené základné práva a slobody podľa ústavy a dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu boli porušené, tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho práv napadnutým uznesením krajského súdu, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých

zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý s účinnosťou od 1. marca 2019 upravuje konanie pred ústavným súdom.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil a o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

22. Podstatou ústavnej sťažnosti v tejto časti sú výhrady sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým ako odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na vydanie neodkladného opatrenia.

23. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, tak ako to bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných

súdiv o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

24. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

25. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu známky zjavnej svojvôle nenesie. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zohľadnil osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdiv. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom uznesení vychádzajú z logickej úvahy súladnej so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o primerané odôvodnenie nadväzujúce na závery okresného súdu. To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o neodkladnom opatrení, navyše je vnútorne konzistentné a zrozumiteľné, pričom reaguje na skutočnosti, ktoré sú podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, resp. jeho nenariadenie. Je vecou všeobecných súdiv, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojím uvážením. Samotné napadnuté uznesenia boli navyše výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania všeobecných súdiv. Ani v tomto smere teda ústavný súd nenašiel pochybenia všeobecných súdiv spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

26. S poukazom na uvedené zastáva ústavný súd názor, že argumentácia krajského súdu (nadväzujúca na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie) zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov (ne)vydania neodkladného opatrenia, a teda jeho závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, teda za také, ktoré by mali za následok porušenie práv sťažovateľa. Okrem toho je z neho zjavné, že krajský súd rešpektoval pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach povinnosť poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje.

27. Bez významu nie je tiež skutočnosť, že o žalobe sťažovateľa o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu okresný súd dosiaľ nerozhodol. Z toho vyplýva, že hoci nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, je mu ako strane sporu zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Ochrana sťažovateľom označených práv poskytuje Civilný sporový poriadok a civilný súd v dotknutom konaní jednak vo veci samej a jednak možnosťou návrh na neodkladné opatrenie za splnenia zákonných podmienok podať znova, a to i po skončení konania (§ 324 ods. 1 CSP).

28. K obdobným právnym záverom dospel ústavný súd aj pri rozhodovaní o inej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. I. ÚS 506/2019, od ktorých sa v danom prípade vzhľadom na totožnosť skutkových okolností a sťažovateľom predostretú argumentáciu nemá dôvod odchyliť.

29. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že ústava v čl. 46 ods. 2 osobitne upravuje právo na prístup k súdu v prípade preskúmania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Článok 46 ods. 2 ústavy je v podstate skôr kompetenčným ustanovením určujúcim, keď súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy (PL. ÚS 14/1998), ako ustanovením priznávajúcim základné právo na súdnu ochranu. To je priznané už čl. 46 ods. 1 ústavy. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje právo na prístup k súdu vo vzťahu k preskúmaniu každého rozhodnutia každého orgánu verejnej správy, ak ide o rozhodnutie

týkajúce sa základného práva alebo slobody. Ústavná ochrana zaručená čl. 46 ods. 2 ústavy sa pritom vzťahuje nie len na tie individuálne akty aplikácie práva orgánov verejnej správy, ktoré majú formu rozhodnutia, ale zahŕňa aj ďalšie formy správania, konania, či nečinnosti, ktorými orgán verejnej správy môže pôsobiť na právne postavenie fyzických alebo právnických osôb (II. ÚS 6/03, I. ÚS 230/04). Článok 46 ods. 2 ústavy zakotvuje inštitút súdneho preskúmania ako pravidla vtedy, ak niekto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Každý, kto sa cíti byť ukrátený na svojich právach takýmto rozhodnutím, má možnosť obrátiť sa na (nezávislý a nestranný) súd a vyvolať tak konanie, v ktorom správny orgán bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, kto žalobu podal (III. ÚS 507/2017).

30. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených nevyplýva, že by sťažovateľovi bolo napadnutým uznesením krajského súdu (ale ani napadnutým uznesením okresného súdu, pozn.) znemožnené obrátiť sa na súd v záujme preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Všeobecné súdy vo veci sťažovateľa nepreskúmavali zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy je preto na ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu zjavne neaplikovateľné. Z toho dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to pre neexistenciu priamej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal (napr. I. ÚS 44/03, IV. ÚS 172/05, IV. ÚS 88/08).

31. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v jej petite už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu